

ЛУИЗИАНА СПАСЯВА БИБЛИОТЕКАТА

LOUISIANA SAVES THE LIBRARY
Copyright © 2016 by Emily Beck Cogburn

© Емануил Томов, *превод от английски*
© Дамян Дамянов, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2017

ISBN: 978-954-28-2364-3

Емили Б. Козбърн

Луизиана
спасява
библиотеката

Превод от английски Емануил Томов

 ciela

ГЛАВА ПЪРВА

Луизиана Ричардсън се изкушаваше да се върне в обси-
пания си с „Чириос“* автомобил и да се скрие в някое кафе-
не. Цялото чистене по-рано, докато се готвеше да посрещне
детегледачката, я бе изцедило, а за капак малката ѝ Зоуи,
едва на годинка и половина, я изпроводи с плач, та Луиз едва
успя да се откъсне от нея. Освен това беше сигурна, че Триш
я е поканила на празненството по случай предстоящото си
раждане само за да получи още някакъв подарък по последна
дума на бебешката техника. Триш ѝ беше колежка, препода-
вател по библиотечни науки в Луизианския лесотехнически
университет, и никога не бе я удостоявала с нещо повече от
сдържано здрасти, въпреки че и тя като нея не бе местна –
идваше от Тексас. Често я поглеждаше със снизхождение,
когато Луиз отваряше дамската си чанта, а от нея изпаднаше
бебешка чашка, или пък се появяваше на работа с риза като
картата на Европа след поредния неуспешен опит да премах-
не някое петно от сок. Дрехите на Триш, идеално изгладени,
винаги бяха комбинирани с вкус и тя никога не ходеше по
невнимание с една синя и една черна обувка.

Луиз прехвърли подаръка под мишница и натисна звъне-
ца. От едната страна на пакета стърчеше намачкана опаковъч-
на хартия, оказала се в повече, а от другата надничаше кути-
ята. Децата ѝ непрестанно я прекъсваха и тя едва успя някак

---

* Популярна марка зърнени закуски.

да натъпче подаръка вътре, а какво оставаше да го украси. От гледката Марта Стюарт би се задавила с бадемовата си чаена бисквитка.

Когато вратата се отвори и на прага се показа висока блондинка с кремаво костюмче и златни сандалки на висок ток, Луиз почти изпусна подаръка и се затича. Но беше късно.

– Здравсти, аз съм Луиз – поздрави тя, насилено ведра. Когато пристигна за пръв път в Луизиана, се почуди дали да не се откаже от кратката форма на името си, но бързо размисли. Луизиана, собственото ѝ име, звучеше екзотично и интересно на приятелите ѝ в Минесота. Тук, предвид недоумяващите погледи, които забеляза първите няколко пъти, когато се представи, беше малко прекалено. Имаше жени в Джорджия на име Джорджия и Вирджиния във Вирджиния, но изглежда, никой тук не бе кръстен на щата си. Освен нея. Тъй че караше с Луиз.

– Алиша. Приятно ми е. – Жената отстъпи назад, за да направи място на Луиз. Ноктите на краката ѝ бяха минали през професионален лак и маникюр. Косата и гримът ѝ бяха толкова съвършени, че приличаше на жива кукла – олицетворението на южняшката аристократка, ако още съществуваха подобни.

Вече вътре, Луиз видя, че видът е далеч от изчезване. Южняшки аристократки с руси кичури се кипреха в широки изгладени блузки и пиеха шампанско край камината. Южняшки аристократки в панталони с ръб крепяха чинийки с ордьоври, докато се любуваха на подаръците, натрупани около Триш. Южняшки аристократки с добре отработена осанка и съвършено чиста кожа тропкаха със сандали на ток към кухнята, за да си допълнят питиетата.

Луиз беше улична превъзходна на изложение на чистокръвни породи. Нямахме как да знае, че подобни приеми в Юга са толкова формални. В Минесота дънките и черната ѝ

тениска биха били съвсем на място, за разлика от тук. Както обикновено гримът ѝ се изчерпваше с червило с цвят канела, а правата ѝ кестенява коса до раменете не бе минала през никакъв фризьор. Луиз не можеше да си позволи маникюр или боядисване, а всичките ѝ дрехи бяха останки от предното десетилетие.

Бившият ѝ, когато се ожениха, започна с удоволствие да ѝ купува сладки роклички и секси потничета. Тогава се чувстваше като принцеса. Сама, Луиз нямаше желание да освежава гардероба си. Бившият ѝ го нямаше, а за да търчиш подир деца, не ти трябваша коктейлни рокли.

Луиз искаше да си намери тъмно кътче, където да се слее с тапетите, но домът на Алиша беше влудяващо открит и светъл. Комбинацията от полилея с десет крушки във всекидневната/кухнята/трапезарията и струящото през прозорците слънце не оставяха скривалища.

Интериорът в бежово и бяло изглеждаше неестествен – никъде ни петънце. Напомняше ѝ на съвършеното миниимение на свекъра и свекървата ѝ, като извадено от списание: старателно подредени вази, безупречни подове и плотове, легла, отрупани с декоративни възглавнички. След първото си посещение там започна да разбира периодичните коментари на Брендън за липсата ѝ на умения в този план. Не че ѝ го натякваше, просто отбелязваше:

– Дали да не почистваме зад хладилника от време на време?

„Ние“, разбира се, беше тя. Точно като баща си, Брендън никога не чистеше. В началото на брака им тази подробност не бе особено важна. Тогава връзката им се крепеше на дълги страстни дискусии на по бутилка вино. Нещастieto, предателството и болката последваха по-късно.

Скромното бунгало на Луиз пък приличаше на занемарена детска градина. Из целия хол бяха разхвърляни играчки, навсякъде се мъдреха стикери и драсканици с флумастер.

Същата сутрин Зоуи беше опънала одеяло на масичката за кафе, организирайки чаено парти за плюшените си животинки, като използва всяко късче храна, което успя да намери. От чиниите в кухненската мивка се носеше миризма на вкиснато мляко и престоляли макарони със сирене.

По кухненската маса пък бяха разпилени хартия, пастели и книжки за оцветяване. Преди да тръгне, Луиз изми чиниите и измете трохите под кухненската маса, за да не скандализира детегледачката. Сега, под преценяващия поглед на Алиша, ѝ се прииска да беше пропуснала събитието, зарязвайки и чистенето, и да се бе сгушила на дивана с малчуганите пред сутрешните анимационни филмчета. Зоуи беше луда по Елмо, а радостта ѝ, когато го видеше, бе тъй заразителна, че правеше дори високочестотното цвъртене на куклата поносимо, дори умиротелно.

Алиша се пообърна към групичката наконтени дами. Очевидно искаше да се върне при тях, но и се чувстваше длъжна да е вежлива.

– Е, ходиш ли в Общността?

– Не. Какво е това, църква ли?

Луиз не познаваше никого тук. Никой от останалите преподаватели явно не бе решил да дойде, вероятно знаеха за тази Общност, каквото и да беше тя.

Луиз както обикновено не беше в час, като нова ученичка в първия учебен ден. Погрешно облечена, с погрешното име, дори с погрешния акцент.

Алиша поразроши руса грива.

– Е, обичаме да казваме, че животът е вдъхновение.

След неловка пауза тя се понесе отново към всекидневната, приседна до друга шармантна блондинка и се позасмя на нещо, навярно на неугледните дънки на Луиз.

Тя пък не се нуждаеше от наръчник по южняшки обноски, за да разбере, че я пренебрегват. Всички насъбрани дами се бяха съсредоточили върху Триш, покрила бременното си тяло

с пастелена рокля с дантела и накъдрила ситно меденорусата си коса за случая. Никой дори не поглеждаше към Луиз.

Тя се примъкна зад жените, заобиколи последната кушетка и приплъзна подаръка си към края на купчината от подаръци, след което запристъпва назад. От стола си с права облегалка Алиша ѝ хвърли поглед, а после и на зле опакования подарък. Усмихна се сковано, сякаш виждаше мърляво дете. Порядъчно смирена, Луиз отстъпи още крачка.

Триш се суетеше с хартията на голям, професионално опакован подарък. Жената до нея – може би сестра ѝ? – записваше приношенията в бележник с формата на бебешко дупе. Жената се усмихна искрено на Луиз, преди да я разсеят възклицанията на тези край нея.

– Виждала съм тези отпадъчни кошчета за памперси! – чу се писък. – Слагат им се пазарски пликове, за да не ти излизат скъпо допълнителните.

Тъй като столовете бяха заети, Луиз застана до шведската маса и затърси сродна душа сред групичката.

Само че всички с озадачаваща настойчивост се бяха концентрирали върху отварянето на подаръците. Жените като че ли наистина се забавляваха – а може би просто много добре се преструваха. Как може някой да се превъзбужда от бебешки дрешки, одеялца, машинки за затопляне на кърпички, стойки за биберони и какви ли още не бебешки аксесоари? Когато забременя за пръв път, Луиз също беше нова в града – тогава Айова – и нямаше приятелки, които да ѝ организират парти. Трябваша ѝ подаръците, но събитието не ѝ липсваше много. Големите събирания изваждаха на показ вътрешното ѝ срамежливо момиченце, правеха я смутена, отегчена и нещастна едновременно. Усещайки същата неприятна комбинация в стомаха си, тя реши да си тръгне, докато дамите още бяха разсеяни.

Взе си износената черна дамска чанта иззад тези на останалите, всичките дизайнерски, и бързо тръгна към входната врата.

За щастие, гуменките ѝ – „чепички“ по южняшки – не вдигаха шум по дървения под.

Тук на сандвичите от „Събуей“ им викаха „джобове“, окръзките бяха „енории“, раничките бяха „чукнато“, близалките бяха „смучалки“, а попмузиката беше... още не ѝ бе ясно какво.

Понякога се чувстваше като Алиса в Огледалния свят: всичко беше някак поизкривено.

Отвори входната врата и въздъхна облекчено. Свобода. С изключение на жената в прасковена рокля, която ѝ препречваше пътя.

Луиз отново въздъхна, другояче.

– Лу-лу! Къде си мислиш, че отиваш? – Силвия остави спретнато опакования си подарък на стълбите, за да си пооправи сутиена. Макар че бременният ѝ корем изпъваше роклята ѝ отпред, тя си оставаше ослепителна с медната си коса, яркозелени очи и естествено нацупени устни, подчертани от гланцираното ѝ розово червило. Гримът ѝ винаги бе съвършен, а стилният ѝ гардероб – сякаш неизчерпаем. Въпреки че бе висока почти метър и осемдесет, никога не слизаше от десетсантиметрови токчета. Този път бяха сандали с платформи, чийто цвят изцяло пасваше с този на роклята ѝ. На Луиз открай време ѝ приличаше на червенокоса Барби, но двете някак бяха приятелки.

– Бягам от Музея на южняшкото великолепие – каза Луиз.

– Нито дума повече! Отникъде няма да бягаш, тъкмо пристигнах.

– Забрави. Не сме част от общността на... Общността.

Силвия провери червилото си в огледалцето си за гримиране.

– Кое? Това някакво кафене ли е?

– Не, мисля, че е някаква измислена църква. Нали се сещаш, с електрически китари вместо орган, а свещеникът носи слушалки и микрофонче до устата.

– Голяма работа. Гладна съм. Вземи ми подаръка. Хайде де, бременна съм.

– Знам, знам. – Луиз вдигна кутията, чиято розова опаковъчна хартия бе обсипана с херувимчета. – Какви са тези момичешки мотиви? Триш няма ли да ражда момче?

– Не знам. Момче ли ще ражда?

Силвия пристъпи вътре и зачатка на бързи обороти към масата с напитките. Всички останали я съпроводиха с поглед. Силвия им махна, приемайки вниманието за даденост. За разлика от Луиз, Силвия никога не получаваше пренебрежение.

– Здравейте, дами. Триш.

– Здравсти, Силвия. Така се радвам, че успя.

Триш остави настрана бодито, което тъкмо бе извадила, и засия, хвърляйки мимоходом поглед към Луиз – почти със сигурност я забелязваше за пръв път.

– Съжалявам, че закъснях, но навивах мъжа ми да гледа Джими, всеки път е трудно. Особено ако има мач. – Силвия си взе една от небесносините хартиени чинийки и разгледа ордьоврите.

Луиз предаде подаръка и Триш моментално разкъса хартията.

– О, Силвия, прекрасно е.

– Една приятелка го направи – каза Силвия, докато пълнеше чинийката си с миниатюрни скаридени мъфини. – Нищо работа.

Триш показва подаръка: юрганче, извезано с момченце на лов за риба в синьо езерце от джинсов плат. Събраните гостенки се разшумяха одобрително.

– Хитруша. Знаела си, че ще е момче – подкачи я Луиз, докато си вземаше чинийка иззад Силвия.

Силвия се ухили, надула бузи с мъфини.

– Не, извадих късмет. Приятелката ми от училище Бони има приятелка, която шие юрганчета.

– Май всички го правят наоколо, нали?

Силвия сви замислено устни.

– Май че всеки познава някого, който го прави, да. А ти, девойко от Минесота, имаш ли си домашни юрганчета за децата?

– Може да го добавиш към списъка ми с родителски провали.

– Боже мили. Ще ти изнамеря, не се тревожи. Горките деца без юрганчета.

Луиз се засмя и си избра малко плодове и парченца чийз-кейк, чувстваше се малко по-свободно за пръв път, откакто пристъпи на планетата на южняшките дами. Въпреки безкрайните си крака и великолепна усмивка нещо у Силвия ѝ действаше успокояващо. Дори успяваше да притъпи тревогите на Луиз от калориите във всяко измамно дребно десертче, поне отчасти.

Триш продължи с подаръка на Луиз, набор бебешки бутилки за новородени, които беше купила от стелаж до касата на бебешкия магазин. Подаръкът сякаш обобщаваше Луиз: безопасен, скучен, незапомнящ се.

Как се беше озовала сред плитчини, гъмжащи от алигатори, с такава ярка най-добра приятелка? Мистерия за поколенията. Триш бързо остави подаръка на Луиз и взе един, чиято синя опаковка блещукаше.

– Проверявала ли си си имейла днес? – попита Силвия.

Луиз опита от кексчето си.

– А ти пила ли си си хапчетата? Едва успях да се облека и да постегна малко къщата, преди да дойде детегледачката.

– Всички от кампуса сме получили имейла. Ще орежат здраво бюджета на университета.

– Как така?

– Ами така. Нали знаеш за това? Икономическа криза? Бюджетът ни е с двайсет процента по-малко.

– Да.

Данъчните приходи от продажби бяха значително намалели, а губернаторът бе избрал университета за икономистите си.

Предната седмица всички преподаватели и служители бяха получили имейл, който ги предупреждаваше, че се дават ограничения. Никой не знаеше точно какво ще се случи – носеха се слухове за закриване на програми, дори на цели катедри. Тази по немски изглеждаше уязвима, както и Класическата. Всички бяха съгласни, че ще има съкращения, поне сред асистентите и нещатните преподаватели.

– В библиотечните науки сме трети ранг. Което значи, че може би – майната му, най-вероятно – ще ни закрият – каза Силвия.

Луиз почти изплю кексчето си.

– Ще ни закрият? Библиотечното обучение?

Силвия изсумтя.

– Да, нищо че нашите студенти, когато завършат, поемат публичните библиотеки, училищните библиотеки и какво ли още не. Да, на дръвника сме. И познай кой още няма щат.

– Ние двете.

Стомахът на Луиз се сви. Тъкмо се бе преместила на това забравено от Бога място. И то на обречена работа, както личеше по всичко.

– Точно така. Прецакани сме отвсякъде и сме тръгнали наникъде, мойто момиче.

– Още не е сигурно.

– Не, но вече са дали предизвестията на хората от Немската и Класическата. В края на семестъра приключват.

Луиз остави чинийката си. Не ѝ се ядеше вече.

Беше почти по-зле от деня, когато Брендън ѝ каза за Джулия. Щеше да загуби позицията, за която толкова се беше трудила, единственото нещо освен децата, което я крепеше след развода.

– Време е за игрите! – обади се Триш.

– Жива да не бях. – Силвия подбели очи и налага още един миничийзкейк.